

به نام تک متخصص هستی

موضوع :

کارگاهایی که ایمن نیست ؛

کارگرانی که سلامت نیستند.

جمع آوری :

سرکار خانم مهندس منیره عباسی

منتشر شده از :

سایت مرجع تخصصی سلامت، ایمنی و محیط زیست

WWW.HSEEXPERT.COM



سال انتشار :

۱۳۹۰

کارگاههایی که ایمن نیست؛ کارگرانی که سلامت نیستند.

انسان سالم در هر جامعه ای محور توسعه پایدار است و اگر شرایط به گونه ای باشد که سلامت افراد به ویژه شاغلین در محیط کار تهدید شود، قطعاً روند توسعه نیز دچار اختلال شده و نمی توان انتظار کارایی لازم را از نیروی کار مفید داشت.

شاید یکی از بحث های مهم در زمینه داشتن نیروی شاغل کارآمد، توجه به سلامت شاغلین و همچنین رعایت استانداردهای سلامت در محیط های کاری است که این موضوع نیازمند داشتن نیروهای متخصص در عرصه بهداشت حرفه ای است که متأسفانه آنچه را آمار و ارقام اعلام می کنند، وضعیت چندان مطلوبی در این زمینه نداریم.

داشتن فقط یک هزار کارشناس بهداشت حرفه ای در کشوری که از نیروی کار بالایی در محیط های شغلی برخوردار است، نمی تواند آمار رضایت بخشی تلقی شود. به طوری که این تعداد نیروی کارشناس، هرچقدر که تلاش کنند امکان سر زدن و بازدیدهای مداوم از تمامی کارگاههای کشور را نخواهند داشت و در نتیجه، سلامت کارگران زیر سؤال می رود.

در حال حاضر بیش از ۴۸۶ هزار کارگاه کوچک و بزرگ در سطح کشور داریم که به تناسب نیروی شاغل در این محیط ها، مراکز بهداشت در این کارگاهها ایجاد می شود.

بر اساس اعلام معاونت مرکز سلامت محیط و کار وزارت بهداشت، در حال حاضر فقط برای کارگاههایی که بیش از ۵۰۰ نفر شاغل دارد، مرکز بهداشت دایر است و این در حالی است که سهم کارگاههایی با نیروی کار کمتر از ۵۰۰ نفر، به مراتب بیشتر از این کارگاهها است.



کارگاههایی که ایمن نیست؛ کارگرانی که سلامت نیستند.

البته ناگفته نماند که برای کارگاههایی که بین ۱۰۰ تا ۵۰۰ نفر شاغل دارد، خانه بهداشت کارگری وجود دارد و در کارگاههایی با جمعیت ۲۰ تا ۱۰۰ نفر، از ایستگاههای بهرگز استفاده می شود که البته در خانه های بهداشت و ایستگاههای بهرگز، امکان حضور دائم کارشناس بهداشت حرفه ای مقدور نیست و فقط بازدید صورت می گیرد.

آنچه مسلم است، اینکه محیط کارگاهی کشور از استانداردهای لازم در تامین سلامت نیروی کار برخوردار نبوده و همین مسئله موجب شده که نیروی کار، بعد از گذشت چند سال از فعالیت و در هنگام دوران بازنشستگی، از نعمت سلامت محروم باشد و دچار یکی از بیماریهایی شود که در نهایت او را راهی درمانگاه و بیمارستان می سازد.

در بازدیدهای وزارت بهداشت از ۴۸۶ هزار کارگاه کوچک و بزرگ کشور در سال ۸۵، مشخص شد که در ۱۳ درصد این محیطها، کارگران در معرض آلودگی صوتی قرار دارند. همچنین، ۶ درصد این کارگاهها دچار عامل زیان آور ارتعاش هستند و ۱۱ درصد نیز از روشنایی نامناسب برخوردارند. در ۱۴ درصد کارگاههای کشور، ابزار کار نامناسب وجود دارد و میزان گرما و رطوبت در ۶ درصد این محیطها بیشتر از استاندارد حرفه ای است.

تامین سلامت کارگران به عنوان اصلی ترین قشر مولد جامعه از اهمیت زیادی برخوردار است و نیاز به حمایت همه جانبه از سوی ارگانهای همچون وزارت کار و وزارت بهداشت را دارد.



کارگاههایی که ایمن نیست؛ کارگرانی که سلامت نیستند.

در برخی از گروههای شغلی میزان خطرات ماهیتاً با شغل رابطه مستقیمی دارد ولی در اکثر مشاغل موجود مخاطرات محیط کار به دلیل عدم اجرای ضوابط قانونی و یا کوتاهی در انجام امور سالم سازی محیط، به وجود آمده است.

بیشترین حوادث ناشی از کار مربوط به صنایع فلزی و شیمیایی است. به طوری که در ۱۳ درصد کارگاهها، کارگران در تماس مستقیم پوستی با مواد شیمیایی قرار دارند و در ۱۹ درصد این محیطها نیز میزان گرد و غبار بیشتر از حد مجاز است.

تهدید سلامت نیروی شاغل، علاوه بر اینکه خسارات جبران ناپذیری به دنبال دارد، باعث افزایش هزینه‌های دولت نیز می‌شود، به طوری که تنها در سال گذشته و فقط در سطح تهران بزرگ بیش از ۵۵۷ میلیارد ریال بابت اعاده سلامتی و جبران نقص عضو جسمانی بیمه شدگان تامین اجتماعی، پرداخت گردیده است.

در هر حال به بهانه ۹ اردیبهشت که روز جهانی بهداشت حرفه ای نامگذاری شده است، می‌توان بیش از پیش به مشکلات و معضلاتی که در مسیر سلامت کارگران و محیط‌های کاری وجود دارد، پرداخت و آنها را مورد توجه مسئولان امر قرار داد تا بتوان در مسیر تحقق شعار "انسان سالم، محور توسعه پایدار"، گام برداشت.

